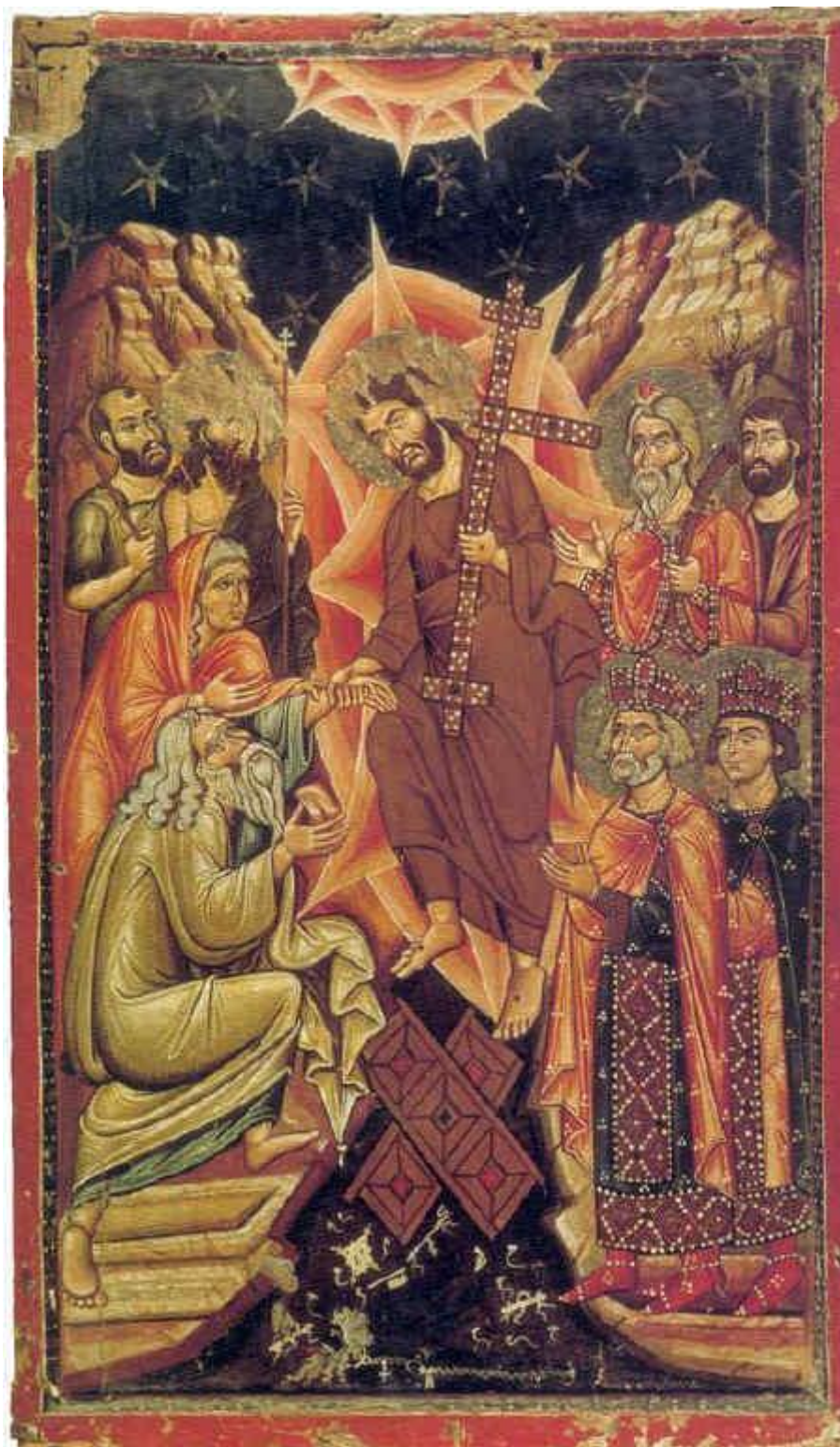

19 Απριλίου 2014

Θανάτω θάνατον πατήσας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΑΣ

Θανάτω θάνατον πατήσας

Αφού ο άνθρωπος σώζεται με το γεγονός της εναν-θρώπησης του Λόγου, γιατί ο Χριστός έπρεπε να παρα-δώσει το σώμα Του στο θάνατο;

Το σώμα του Χριστού **ήταν κτιστό και επομένως θνητό** μπορούσε να αποθάνει. Όμως επειδή ήταν ενωμένο με τον ίδιο τον Λόγο του Θεού, που ήταν η ζωή (Ιω. α' 4, ιδ' 6, Α' Ιω. ε' 11), δεν ήταν δυνατόν να παραμείνει νε-κρό. Δια τούτο απέθανε μεν ως θνητόν, ανέζησεν όμως λόγω της ζωής που είχε μέσα του (Μ. Αθαν. Πρβλ. Β' Κορ. ιγ' 4. Ψαλμ. ξζ' 2, ζ' 7-9).

Έτσι ο Λόγος του Θεού ενανθρώπησε (Ιω. α' 14), **έ-λαβε δηλαδή σώμα θνητό, για να μπορέσει και να αποθάνει, αλλά και να εξαφανίσει το θάνατο, μια και ο θάνατος δεν μπορούσε να κρατήσει τον αρχηγό της ζωής** (Πράξ. θ' 24. γ' 15).

Με το θάνατό Του ο Χριστός προσέφερε το σώμα Του για χάρη όλων των ανθρώπων. Έπαθε υπέρ πάντων και με το πάθος Του **κατάργησε το θάνατο, αφού ο θάνατος δεν μπόρεσε να Τον νικήσει**. Ταυτόχρονα **όμως κατάργη-σε και εκείνον που εξουσίαζε το καθεστώς του θανάτου**, δηλαδή τον ίδιο το διάβολο, και απάλλαξε τους ανθρώ-πους από τη σκληρή δουλεία της αμαρτίας (Εβρ. β 14-15).

Ο απόστολος Παύλος υπογραμμίζει πως κατά τη δευ-τέρα παρουσία του Χριστού θα πραγματοποιηθεί ο λόγος: *Που η νίκη σου, θάνατε; που το κέντρο σου. άδη;* (Ως. ιγ' 14). Με τη δική μας ανάσταση θα ολοκληρωθεί η νίκη κατά του θανάτου Και όταν αυτό το οποίο είναι φθαρτό θα ενδυθεί την αφθαρσία, τότε θα εκπληρωθεί ο λόγος που είναι γραμμένος·

Κατεβροχθίσθη ο θάνατος και ενικήθη. Που είναι, θάνατε, το κεντρί σου; που είναι, άδη, η νίκη σου;...Ας ευχαριστήσωμε τον Θεόν, που μας δίδει την νίκη δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού (Α' Κορ. ιε' 54-57).

Που σου, θάνατε, το κέντρον; που σου, άδη το νίκος; Ανέστη Χριστός και συ καταβέβλησαι!, επαναλαμβάνει η Εκκλησία μας τη νύχτα του Πάσχα.

Εάν ένας αληθινός βασιλεύς κατανικήσει ένα τύραννον και του δέσει τα χέρια και τα πόδια, όλοι πλέον οι περαστικοί τον περιπαίζουν και τον κτυπούν και τον δια-σύρουν, διότι δεν φοβούνται τη μανία του και την αγριό-τητά του, χάρις εις τον νικητή βασιλέα. Έτσι, **αφού ο Σωτήρ ενίκησε και εδειγμάτισε τον θάνατον εις τον σταυ-ρόν και έδεσε τα χέρια του και τα πόδια του, όλοι όσοι ζουν χριστιανικώς τον καταπατούν και όσοι ομολογούν τον Χριστόν τον χλευάζουν και τον περιπαίζουν λέγοντες αυτά που εξ αρχής έχουν γραφεί εναντίον του:**

- Που **σου, θάνατε, το νίκος; Που σου, άδη, το κέντρον;** (Μ. Αθανάσιος).

Ο θάνατος καταβροχθίσθηκε από τη νίκη που συντε-λέσθηκε στο πρόσωπο του Χριστού. Ο Χριστός μετέσχε των αυτών, έγινε δηλαδή μέτοχος των ιδίων πραγ-μάτων, όπως και ο άνθρωπος, κεκοινώνηκε σαρκός και αίματος, για να καταργήσει δια του θανάτου τον διάβολον **και να ελευθερώσει εκείνους οι οποίοι από τον φόβο του θανάτου ήταν υποδουλωμένοι καθ' όλη την διάρκεια της ζωής των** (Εβρ. β' 14-15). η νίκη συντελέσθηκε εν τη σαρκί του Χριστού (Εφεσ. θ' 15).

Η νίκη αυτή δεν περιορίσθηκε στους ζώντες πάνω στη γη. Με τη θριαμβευτική κάθοδο του Χριστου στον άδη συμπεριέλαβε και τους κεκοιμημένους αδελφούς μας (Α' Πέτρ. γ' 19). Γι' αυτό αναφέρει ο ύμνος της Εκκλη-σίας μας:

Βασιλεύει, άλλ' ουκ αιωνίζει άδης του γένους των βροτών Συ γαρ τεθείς εν τάφω, Κραταιέ, ζωαρχική παλάμη, τα του θανάτου κλείθρα διεσπάραξας και εκήρυξας τοις άπ' αιώνος εκεί καθεύδουσι λύτρωσιν αψευδή, Σώτερ, γεγονώς νεκρών πρωτότοκος.

Δεν μπορούσε άραγε ο θάνατος να νικηθεί με άλλο τρόπο, έξω από το σώμα του Χριστού; Ο θάνατος δεν ή-ταν έξω από το σώμα· είχε συμπλεχτεί με το σώμα. Ήταν λοιπόν ανάγκη και η ζωή να συμπλεχτεί με το σώμα, ώ-στε το σώμα να αποβάλει τη φθορά και αντί γι' αυτήν να ενδυθεί τη ζωή. Αφού το σώμα ενδύθηκε τη φθορά, δεν θα μπορούσε να αναστηθεί, εάν δεν ενδυόταν τη ζωή. **Έπρεπε ο εχθρός να αντιμετωπισθεί στο σώμα.** Γι' αυτό ο Χριστός ενδύθηκε σώμα, για να συναντήσει με το σώμα το θάνατο και να τον εξαλείψει. Πλησιάζει λοιπόν ο θάνατος και αφού κατέπτε το δόλωμα του σώματος, σου-βλίζεται με το αγκίστρι της Θεότητος και αφού εγεύθη από το αναμάρτητο και ζωοποιό σώμα, εξοντώνεται και ξερνά όλους όσους κατέπτεν από την αρχή (Ιω. Δαμασκ.).

Ο **Μ. Βασίλειος** συνοψίζει το μυστήριο της σωτη-ρίας του ανθρώπου: Ο Υιός και Λόγος του Θεού σαρκώνεται, γεννάται εν ομοιώματι σαρκός αμαρτίας (Ρωμ. η' 3).

Λαμβάνει δηλαδή το αμαρτωλό σώμα μας, χωρίς όμως να διαπράξει αμαρτία (Ης. νγ' 9. Λουκ. κγ' 41. Ιω. η' 46. Β' Κορ. ε' 21. Εβρ. δ' 15. Α' Πέτρ. θ' 22). **Μ' αυτό τον τρόπο ο θάνατος, που κληρονομήθηκε με την κατα-γωγή μας από τον Αδάμ, κατεπόθη από την Θεότητα και η αμαρτία εξηφανίσθη υπό της εν Χριστώ Ιησού δι-καιοσύνης, ώστε κατά την ανάστασιν να απολαύωμε την σάρκα, που δεν είναι ούτε υπόδικος εις τον θάνατον, ούτε υπεύθυνος εις την αμαρτίαν** (πρβλ. Ρωμ. ε' 12, 17).

Το ζήτημα λοιπόν δεν είναι το ότι ο Χριστός παρέδω-σε το σώμα Του στο θάνατο, αλλά το ότι ο θάνατος δεν μπόρεσε να κρατήσει κάτω από την εξουσία του τον αρ-χηγό της ζωής (Πράξ. β' 24, γ' 15).

Ο θάνατος υπερίσχυσε και κατέπιε πολλούς,

αλλά πάλιν αφήρεσε Κύριος ο Θεός

παν δάκρυον από παντός προσώπου·

αφήρεσε το όνειδος του λαού από πάσης της γης

(Ης. κε'8).

Έτσι με το θάνατό Του ο Χριστός κατήργησε εκείνον που είχε το κράτος του θανάτου και εχάρισε την ελευθε-ρία στους ανθρώπους (Πρβλ. Α' Κορ., ιε' 20-23, 54, Εβρ. 6' 14-15, Αποκ. κ' 14). Γι' αυτό και η Εκκλησία μας ψάλλει: **Θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασιν ζωήν χαρισάμενος.**

Αλλά ο θάνατος μένει για τη διάνοια του πιστού φο-βερό και απροσπέλαστο μυστήριο. Αυτό εκφράζουν με ανεπανάληπτο τρόπο τα ιερά κείμενα από την ακολουθία της κηδείας.

Θρηνώ και οδύρομαι

όταν αναλογισθώ τον θάνατο,

και ίδω στους τάφους κειμένα

την ωραιότητα μας την κατ' εικόνα Θεού,

άμορφη, άδοξη, χωρίς σχήμα.

Ω θαύμα!

Τι μυστήριο συνέβη σε μας... Όντως φοβερώτατο το του θανάτου μυστήριο πως η ψυχή από την αρμονία με το σώμα χωρίζεται βίαια, και πως αποκόπτεται της συμφυΐας ο φυσικότατος δεσμός με θεία βούληση...

Όμως για τον πιστό δεν υπάρχει εδώ αδιέξοδο· δεν ο-δηγείται σε απόγνωση, αλλά στην ελπίδα: Αδελφοί, δεν θέλουμε να αγνοείτε ό,τι αφορά τους κεκοιμημένους, δια να μη λυπείσθε όπως και οι λοιποί, που δεν έχουν ελ-πίδα. Γιατί αν πιστεύουμε πως ο Ιησούς απέθανε και α-ναστήθηκε, έτσι και ο Θεός δια του Ιησού θα φέρει μαζί του και τους κοιμηθέντας... ώστε παρηγορείτε ο ένας τον άλλον με τα λόγια αυτά (Α' Θεσ. δ' 13-18).

-π. Αντ. Αλεβιζόπουλος

Πηγές: egolpion.com– anestixristos.blogspot.gr